

Ахъ, приятно е прѣзь лѣто
Да отида, Боже мой,
Да си сбера по полето
Росни цвѣтенца безъ брой,
Китки вити да направя,
Въ стаята да ги поставя!

Богатствата, които Богъ дава на човѣка.

Отъ Толстой.

Единъ човѣкъ, недоволенъ отъ положението си, се оплаквалъ отъ Бога: — Господъ, казвалъ той, изпраща на другитѣ богатства, а на мене не дава нищо! Какъ мога да напрѣдна въ свѣта, когато не притежавамъ нищо?

Единъ старецъ чулъ тия думи и му казалъ: — Толкова ли си бѣденъ, та така мислишъ? Не ти ли е далъ Господъ младостъ и здравие?

— Не казвамъ: *не*, и азъ мога да се гордѣя съ силата си и младостъта си.

Стареца взелъ тогава дѣсната му ржка и го попиталъ:

— Искашъ ли да ти отсѣчатъ тая ржка за хиляда рубли?

— Не; разбира се, че не искамъ.

— А лѣвата ти ржка?

— И нея не.

— А ще се съгласишъ ли да станешъ слѣпъ за десетъ хиляди рубли?

— Съхрани Боже! Азъ не бихъ желалъ да дамъ едното си око за най-голѣмата сума!

— Вижъ, притурилъ стареца, какви богатства Господъ ти дава, а ти се оплаквашъ!

